

Aşk Gidebilmektir

– GürhanGürses · 31 Ağustos 2014

Parkta otuyordum, Ak Mola Parkı'nda!

Çimler yeni sulanmış sıcak olan havanın inadına etrafı serinletmeye çalışıyordu. Demlik çayım önümde, çocuklar cıvı cıvı oyun sahasındaydı. Tatlı bir esinti vardı ama sıcaktı. Nefes almak için şehirlerin yeşilliklere ihtiyacı vardır diye düşünüyorum. Burası da biraz da olsa beton şehrin sıkıcılığından ve sıcaklığından kaçıp kurtulmak için ideal bir yerdi.

Biraz çekirdek istedim, çarşı içinde banklarda oturup kabukları yere atanların inadına! Çekirdek kentin caddelerinden uzak, Ak Mola Parkı'nın tamamına döşenmiş bir halı gibi duran çimlerine yalınayak basıyor, çayımı içiyor çekirdeğimi çıtlatıyordum.

Yapayalnızdım. Kalp tesislerim kimsesizliğe demir atmıştı. Ne gelen vardı, ne de giden! Yan masada oturanlar şen kahkahalarıyla parkı neşelendiriyorlardı. Bir anne bebeğiyle ilgileniyordu. Bir baba yüksek sesle cep telefonuyla görüşme yapıyordu. Bir çocuk delice bisiklet sürüyordu. Bir amca çimlere boylu boyunca uzanmış şekerleme yapıyordu. Çocuklar kocaman balonun üzerinde zıplıyorlardı. Salıncaklar salınıyordu nazlı bir fidan gibi. Kaydıraklar gerçek hayata inat ayak kaydırmıyor sadece çocukları kaydırıyordu. Ve ben tek başıma olan biteni gözlemliyordum. İçime dönmeye korkuyordum. Dışım günlük güneşlikti, içim zemheriydi. Çok yalnızdım şehrin debdebesinden kaçıp sığındığım bu ücra mekan aslında yüreğimin ta kendisiydi. Gözden ıraktım ve bu gönülden de irak olduğum anlamına geliyordu.

Bir adam geldi, selam verdi ve oturdu yanı başıma. Kimdi, neydi tanı mıyordum ve de bilmiyordum. Hırpaniydi, yabani...Üst başı iç içeydi, saç sakalı dağınıktı. Benim iç dünyamdı sanki, çıkmıştı benden ve karşıma oturmuştu.

O sustu ben de sustum. Tuhaf tuhaf süzüyordum onu, umurunda bile değildi. Kıyamet kopsa dahi bakmazdı, o denli dışa kördü bunu gördüm.

"Çay" dedim "içer misin?" "Sade dem" dedi. "Olur" dedim ve çayı doldurup koydum önüne. Bardağın ince beline hoyrat eliyle dokundu, bardağı tuttu, sarmaladı ve ağzına götürdü. Dudakları mosmordu. Tütün tabakasını çıkardı, bana da uzattı. "Buyur" dedi "kaçak"

"İçmem." dedim. Kendisi aldı bir tane, yaktı kaçağı ve derince çekti içine dumanı. Gözlerine renk geldi sanki.

"Çok sevdim" dedi üzgün ve duyabileceğim bir ses tonuyla. "Aklın almaz ki anlatsam, inanmazsın bana, o denli. Bir orman tutuşur ya, yanar da sönmez, kül olur her şey. Börtü böcek, çer çöp, ot ağaç... Öyle işte. Benim içimde alev alev büyüyen bu yangın hiçbir şey bırakmadı. Yaktı kül etti beni. Ne kalp kaldı geriye sevecek, ne beyin kaldı sağ salim düşünecek, ne sarılacak kol kaldı sımsıcak, ne öpecek dudak kaldı ıpslak, ne de ona gidecek ayak kaldı yalınayak!"

Kaçığından bir fırt daha çekti yarıladi sigarayı. Etrafı keskin bir tütün kokusu sardı. İçim bir tuhaf oldu, içmeden sarhoş oldu derler ya!

"Şimdi sana anlatsam anlamazsın ki! Çok yangın sevdim onu! Ateş sardı her yanıma. Yansın anasını

satayım, dedim. Kimim var ki ondan gayri! Her iki cihan cehennemim oldu benim. Hem bu dünyada yandım, hem öte dünyada yanacağım. Ne göz kaldı bakacak başkasına, ne kulak kaldı başka sese kabartmak için, ne de mide kaldı başka aşkı kaldıracak!"

Bir tükürük attı yere. Bir küfür çekti yüksekçe! Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı belliydi. Kim ne der, nasıl bakar takmıyordu bile! Son fırtı da çektikten sonra sigarayı attı yere ayaklarıyla bir yılanın başın ezer gibi ezdi izmariti. Çayın son demini de aldı.

"Çok sevdim biliyor musun?" dedi, gözü yaşlı, bağı kanlı, sözü acılı bir şekilde. "Gideceğini hayal bile etmezdim. Hayaldi gerçek oldu işte! Yemek yesem ne, su içsem ne?Gezip dolaşsam ne? Başkasıyla konuşsam, gülsem ne? Yaşasam ne, ölsem ne? Hiçbir şeyin manası kalmadı ki artık? Kimsenin muhabbetini de istemiyorum. Boş bir binayım dışım süslü, içim harap! Gören şeklime bakıp sanır bahtiyar, içime bakan oturup benden fazla bana ağlar!" Aşkın hüznü haliydi, resimli! Aşk bu denli cüsseli birini yerle bir ediyorsa ve getirip meze ediyorsa herkese korkmak gerekti aşktan. Kalktı ayağa ve hiçbir şey demeden gitti ağır aksak. Aşkın enkazıydı adam, dibinde kalmıştı her şeyiyle.Umudu, sevabı, sıhhati, sevinciyle! Giden, adamın yüreğine değin her şeyi söküp almıştı, aklını bile! Siz her şeyinizi verebilecek kadar seviyor musunuz?

Artık ne çocuk sesi vardı kulağımda, ne kadın sesi, ne kuş ses, ne de rüzgar! Ne yeşillik vardı, ne de serinlik! Ne güzellik vardı ne de esenlik! Boş ve manasız bir çift göz vardı gidenin arkasında bakan. Aklımda ne acım vardı ne tacım! Yaşamak buysa üstü kalsın diyen şair gibiydim.

Parkta otuyordum, Ak Mola Parkı'nda! İki elim yanağımda gözlerim sabit bir noktaya kilitlenmiş bakıyordum hüznün ardından. Şükrediyordum halime, beterin de beteri var diye! Aşıklığımdan da utanıyordum, seviyorum diye yazıyordum bir de! Her şeyini kaybedecek denli seven kaç kişi vardı ki bugün alemde?

Aşk kaybetmektir her zaman. Bunu göze alabilmektir, buna rağmen sevebilmektir. Aşk gidebilmektir bir daha asla dönüp de bakmamak üzere. Aşk kalabilmektir yerinde mıh gibi!